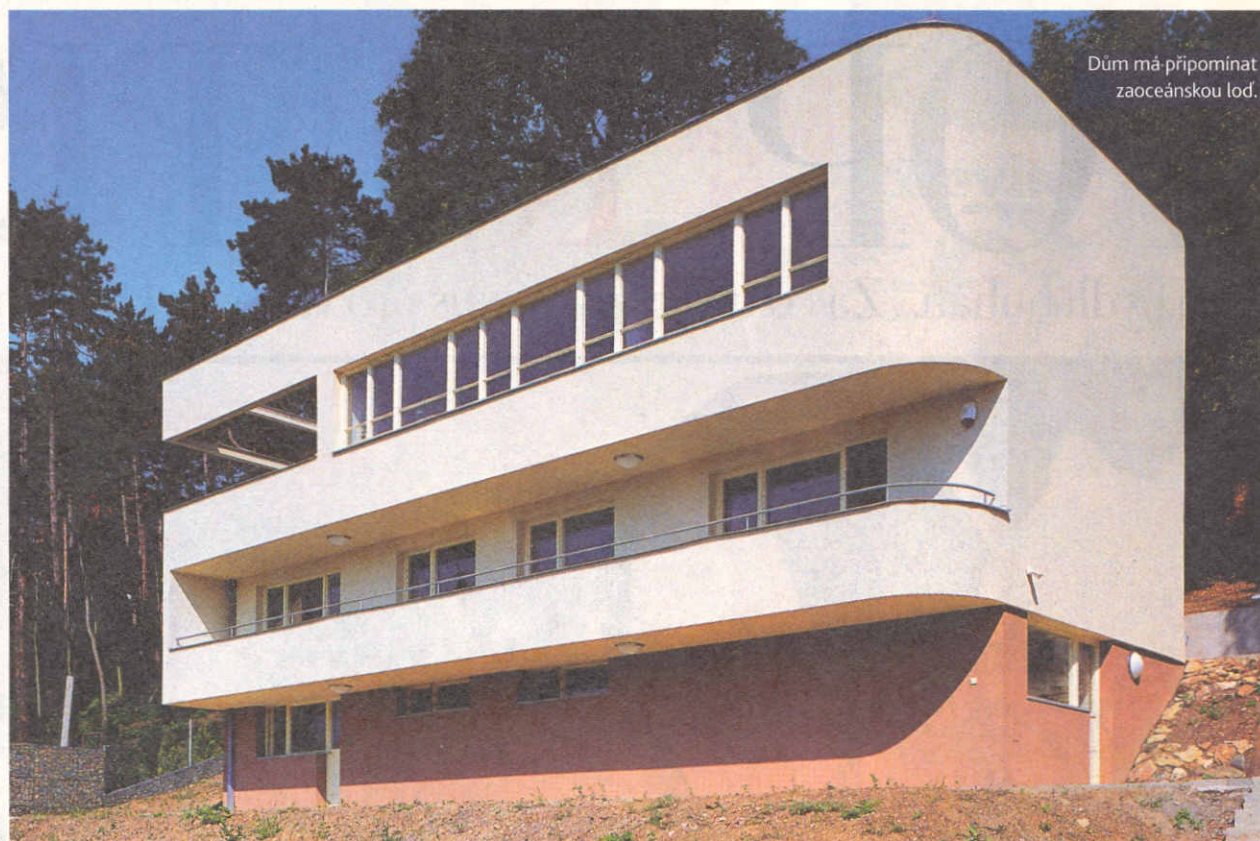

Dům má připomínat
zaoceánskou loď.

Za psací stůl legendárního českého režiséra Martina Friče usedají noví majitelé. Podařilo se jim zrekonstruovat jeho funkcionalistickou vilu v Hodkovičkách – prohlášenou za ohroženou kulturní památku – a to včetně původního mobiliáře.

Za kamerou

Režisér Martin Frič měl vynikající vkus. Když ve svých třiceti letech uvažoval o novém domě pro čerstvou manželku a její dvě dcery, oslovil svého vrstevníka, architekta Ladislava Žáka. Ten v té době patřil k představitelům české avantgardní architektury a měl za sebou tři funkcionalistické vily v Praze na Babě. Tehdy měl v hlavě ideu domu jako zaoceánské lodi – se zaoblenými tvary, kulatými okénky, trubkovým zábradlím, kajutami a palubou – a tuto ideu se víceméně pokusil uplatnit na dalších vilách, které v Praze ve třicátých letech postavil. Byly tři: vila pro leteckého konstruktéra inženýra Heina ve Vysočanech, kde dokonce na střeše zkonstruoval „kapitánský můstek“, aby bylo možné dobře sledovat přelety letadel (1932–33), vila pro Friče v Hodkovičkách (1934–35) a vila pro herečku Lídu Baarovou v Dejvicích (1937).

Dům jako loď

Tehdejší okouzlení zaoceánskými loděmi jako ztělesněním pokroku bylo pochopitelné a právě na Fričově vile se uplatnilo i v uspořádání domu: dole ložnice, tj. kajuty, nahoře velká společenská místnost s jídelnou a terasou, tj. palubou, odkud je úžasný výhled do krajiny. Výhled byl hlavním důvodem pro tuto nezvyklou dispozici; tehdejší funkcionalistické domy mívaly společenský prostor v přízemí. Frič dohlédl až na Barrandov. Překrásnou krajinnou scenerii si Frič pro

stavbu vily nevybral náhodou. Původně bydlel v pěti místnostech činžovní vily Na zájezdě na Vinohradech a právě do Hodkoviček jezdil do svého srubu, který si tu nechal postavit od filmových rekvizitářů. Z dobového tisku se dozvídáme, že srub byl třikrát vyloupen, a v roce 1933 si zloděj odnesl hnědý oblek s bílými puntíky a 300 korunami v kapse a k tomu zlaté hodinky Doxa v ceně 3000 korun.

Pravé úhly neexistují

Stavba vily byla situována mimo tento srub, byla zasazena do svahu, a patřila k ní ještě garáž a skleník. Frič byl vášnivým automobilistou, sám řídil a míval luxusní zahraniční auta. Jako poslední zajížděl do jeho garáže sportovní saab z roku 1967. A skleník na zahradě nebyl výsledkem Fričovy posedlosti jarní zeleninou, ale příbuzenského spojení se slavným cestovatelem J. V. Fričem, který svého synovce zásoboval orchidejemi a kaktusy z Jižní Ameriky. V interiéru domu Žák všude, kde to šlo, vytvořil zaoblené rohy a oblouky, ať už se jedná o schodiště, přepážky, tvar zimní zahrady či kulaté rohy – jeden z nich dobře posloužil pro umístění klavíru. Měkké linie má i nábytek. Přestože bychom čekali, že jej také navrhl Žák, mobiliář je dílem architekta Josefa Hesouna (tehdy navrhoval interiér také Adině Mandlové). Část zařízení vytvořil už pro režisérův vinohradský byt – například

Schody vedoucí do obývacího pokoje a pracovny.

Jídelní stůl a bufet od architekta J. Hesouna.

V barovém okénku stály lahve s alkoholem.

„Peníze jsou od toho, aby se utrácely a aby teklo šampaňské proudem.“

jídelní stůl s černou opaxitovou deskou a bufet, který se později musel na míru zmenšit. Část byla vyrobena přímo pro vilu. Šlo hlavně o sedací kouty, jejichž původní čalounění korespondovalo s výmalbou. Bylo do červena a stěny například oranžové, tmavě hnědé, šedé. Podlahy byly z dubových parket a pokrývaly je ručně tkané koberce. Známe například barevnost ložnice: nábytek žlutozelený, koberec oranžový s bílými pruhy, nebo dívčí pokoj: tyrkysová a šedá, dětský pokoj: růžová a modrá.

Staronový kabát

Rekonstrukci památkově chráněného objektu zadala pražská firma Bayton, a. s., současný majitel domu, architektka Julianě Chlumské. Ta naprosto etila původní ráz vily a podařilo se jí ho zachovat. Díky tomu, že firma zakoupila dům přímo od Fričovy rodiny, bylo i zařízení interiéru stále na svém místě a nikdo neudělal do domu žádné stavební zásahy. Ve vile zůstal unikátní soubor dobových osvětlovacích těles většinou z poniklované mosazi a také původní kování oken i dveří. Vznikla vyčerpávající dokumentace, která při rekonstrukci hodně pomohla. Nábytek a osvětlení zrekonstruovala firma Modernista, dodavatelem stavby byla firma Kališ & Krátkoruký. Při rekonstrukci architektka zcela respektovala původní dispozici domu, která dobře slouží bydlení i dnes (jistě byste ocenili například sousedství terasy s kuchyní, které jsou propojeny servírovacím okénkem). Změnila se pouze funkce místností v suterénu, kde je nyní část pro hosty, a zařízení kuchyně a koupelen – ty byly zmodernizovány s ohledem na styl celého domu.

Architektce se podařilo vytvořit příjemný základ pro nové bydlení, které se dá dále zařídit podle Fričova hesla „Peníze jsou od toho, aby se utrácely“ a kde, jak tvrdí sousedé, může „šampaňské téct proudem“.

Zimní zahrada a terasa, která sloužila jako jídelna.